

Dr Jeffrey Hudon, Archeologia biblijna, sesja 22, Okres perski

© 2024 Jeffrey Hudon i Ted Hildebrandt

To jest dr Jeffrey Hudon w swoim nauczaniu na temat archeologii biblijnej. To jest sesja 22, Okres perski.

OK, w ramach przeglądu porzuciliśmy naszą narrację na wygnaniu babilońskim.

Dzieci Izraela, lud Judy został zabrany do Babilonu podczas żmudnej, ponad 900-kilometrowej wędrówki z Jerozolimy do Babilonu. I teraz ich zobaczymy, przynajmniej część z tych ludzi powraca tą samą wędrówką do Jerozolimy po wygnaniu. Na wygnaniu widać tu daty od 586 do 539.

Trzeba to jednak doprecyzować, ponieważ niektórzy z nich zostali deportowani w 597 r., a niektórzy znacznie wcześniej, jak np. Daniel. Zatem dla niektórych wygnanie trwało znacznie dłużej. I oczywiście większość z nich i tak zmarła na wygnaniu.

Ale ci bardzo młodzi, którzy zostali wygnani w 586 r., wrócili wiele lat później jako dojrzały dorośli, prawdopodobnie starsi ludzie, i wrócili i zobaczyli Jerozolimę swojej młodości lub dzieciństwa. W okresie perskim ponownie Persowie podbili Babilonię i przejęli ją, i mieli prawdopodobnie największe jak dotąd imperium w starożytności. Ponownie, rozmawialiśmy o tym wcześniej.

Kontrolowali Egipt, całą Azję Mniejszą, Grecję, Europę aż do rzeki Indus, tworząc ogromne imperium. Mieli bardzo, bardzo dobry system, system administracyjny i system kurierski, podobnie jak Pony Express. Mogli wysyłać wiadomości z jednego końca imperium na drugi w bardzo krótkim czasie, ponieważ w ten sposób stacje, konie i jeźdźcy zmieniali się i otrzymywali wiadomości z powrotem do Persepolis, Suzy lub niektórych innych głównych ośrodków imperium perskiego.

Teraz, właściwie wcześniej, widzimy powstanie synagogi, Beit HaKneset . I ważne jest, aby zrozumieć, że wczesna, wczesna historia synagogi jest historią historyczną. Mamy wskazówki, np. w Jeremiasza 39, Beit Ha'am, dom ludu, może sugerować jakiś dom kultury, który istniał w czasach Jozjasza lub być może wcześniej.

Beit Midrasz, dom studiów lub nauki, dosłownie szukać, również może być z tym powiązany. Znowu Beit HaKneset , dom zgromadzeń, dom kultury. Z pewnością używano ich w czasie wygnania, co spajało społeczność żydowską, jednoczyło ją, utrzymywało ze sobą kontakt.

Nie będzie jednak przesadą, jak tu mówię, jeśli powiem, że z pewnością w późniejszej historii judaizmu, synagoga naprawdę ocaliła wiarę, ocaliła tożsamość narodu

żydowskiego. I oczywiście po zniszczeniu świątyni, zarówno przez Salomona, zarówno świątyni Salomona przez Babilończyków, jak i później drugiej świątyni, którą przebudował Herod, początkowo zbudowanej przez Zorobabela, przebudowanej przez Heroda, która została zniszczona przez Rzymian, synagoga była istotna. Było to konieczne, bo nie było gdzie składać ofiar.

Musieli wymyślić siebie na nowo. Zatem synagoga jest żydowskim prototypem kościoła chrześcijańskiego i zapewnia istniejącą wcześniej platformę publiczną oraz pomoc w ewangelizacji Żydów i pogan dla wczesnego Kościoła, dla pierwszych apostołów, Pawła i innych apostołów w I wieku, aby szerzyć ewangelia. Podsumowując, synagoga była instytucją, która prawdopodobnie istniała jeszcze przed wygnaniem.

Prawdopodobnie w Judzie i okolicach istniały podobne domy kultury lub podobne instytucje, ale rozkwitły one na wygnaniu ze względu na żydowską potrzebę identyfikacji z innymi Żydami. Jak więc wiemy, Persowie podbili Babilon i wszystko się zmieniło. I znowu widzimy ten edykt Cyrusa, ogłoszony i opublikowany w 538 r., który pozwolił wszystkim narodom, nie tylko Żydom, ale wszystkim narodom, które były na wygnaniu i zostały deportowane, na powrót do domu, na powrót do swoich ziem, jeśli tego chcieli .

W ten sposób pierwsza grupa wygnańców z Jerozolimy wróciła do Jerozolimy pod wodzą Zorobabela. I znowu był członkiem linii Dawida, z pewnością czołowym kandydatem na jakiegoś przywódcę, być może króla, ewentualnego króla lub etnarchę. Jednakże Stary Testament milczy na temat jego losu.

A jak wiemy, jako chrześcijanie, Żydzi musieli poczekać, aż późniejszy członek rodziny Dawidowej stanie się ich Mesjaszem. Jak widać na zdjęciu, świątynia jerozolimska została odbudowana, ale w znacznie skromniejszej konstrukcji, nie takiej jak Salomonowa, ale o wiele skromniejszej. I ludzie byli rozczarowani.

Wielu, którzy wrócili, widziało to i było rozczarowanych. Ale przynajmniej mieli świątynię, w przeciwieństwie do swoich krewnych w Babilonie. Zatem Imperium Perskie miało satrapie, czyli prowincje, większe prowincje, a następnie mniejsze podprowincje.

Satrapia za rzeką była satrapią lub satrapią obejmującą Judę. I oczywiście mieli prowincję zwaną Jehud , czyli Judę. Stolicą tej prowincji była Jerozolima.

Mamy tu jednak zdjęcia z okresu babilońskiego, gdzie wcześniejszą prowincją była Micpa . Jest tam kilka zdjęć przedstawiających Micpę . I oczywiście rozmawialiśmy o monetach Yehud , które weszły do obiegu w tamtym czasie, a także o znaczkach z uchwytami do stoików Yehud .

Pan na zdjęciu to Ephraim Stern, zmarły Ephraim Stern. Był w pewnym sensie czołowym na świecie znawcą okresu perskiego w Ziemi Świętej. Dosłownie napisał książkę Kultura materialna Biblii w okresie perskim.

Nadal jest bardzo, bardzo przydatny. Tutaj mapa pokazuje prowincję Yehud, jak możemy ustalić na podstawie źródeł i archeologii. OK, więc budowa świątyni i odczytanie prawa przez Ezdrasza były ważnymi aspektami.

Najważniejszą jednak z archeologicznego punktu widzenia była odbudowa murów Jerozolimy. Mamy to tutaj przedstawione artystycznie. Musieli budować jedną ręką, a drugą trzymać włącznie ze względu na ciągłe zagrożenie atakiem sąsiadów Jerozolimy, którym nie podobał się pomysł Żydów odbudowy ich miasta.

Obecnie na wschodnim zboczu miasta Dawida znajduje się wieża, będąca pozostałością dolnego piętra, czyli pozostałości wieży zbudowanej przez Nehemiasza. A jak wiemy z Księgi Nehemiasza, Nehemiasz przybył po tym, jak poprosił króla o pozwolenie na przybycie do Jerozolimy. Jako podcaszy Nehemiasz przybył do Jerozolimy i wraz ze swoim osłem odbył nocną obchód wokół murów miejskich, aby zbadać szkody, jakie Nabuchodonozor wyrządził miastu kilkadziesiąt lat temu.

Kiedy Nehemiasz dotarł do zachodniego, a właściwie wschodniego zbocza miasta Dawida, musiał zejść ze swojego zwierzęcia, ponieważ było tam mnóstwo gruzu i zniszczenia. Ponownie zwerbował wszystkie rodziny i klany powracających i każdy otrzymał fragment muru do odbudowy. Oczywiście największe szkody wyrządzono we wschodniej części miasta Dawida ze względu na znajdujące się tam zbocze.

I jak wiemy z archeologii, musieli zbudować mury miejskie wyżej na zboczu. I tak część miasta, starego miasta, miasta sprzed wygnania, została opuszczona. W latach pięćdziesiątych Michael Aviona napisał w czasopiśmie Israel Exploration Journal bardzo ważny i wpływowy artykuł na temat 3. rozdziału Nehemiasza, zatytułowany The Walls of Nehemiah, A Minimalist View.

To był znowu bardzo, bardzo znany artykuł. To jest ilustracja z tego artykułu. A to, co robi, to patrzenie, ponieważ Nehemiasz ma bardzo szczegółowy plan podróży, kiedy odbywa tę północną wycieczkę wokół murów Jerozolimy, wychodząc przez bramę doliny, obchodząc całe miasto Dawida i dalej.

Zatem Aviona ponownie próbuje zrekonstruować przedwygnańcze miasto na podstawie opisu Nehemiasza 3. Do dziś rozdział 3 Nehemiasza jest najlepszym opisem przedwygnańczego miasta Jerozolimy. Zauważ, że powiedziałem przed wygnaniem, ponieważ są to ruiny Jerozolimy z czasów pierwszej świątyni, z czasów Jeremiasza i wcześniej. Jest to zatem niezwykle ważne źródło.

Aviona popełniła jednak kilka błędów. Na przykład dotarł do szerokiej ściany i rozpoznał, że z jakiegoś powodu był to tylko szeroki jej fragment. Jednak izraelski uczony, kontynuując artykuł Aviony, około 20 lat później zamieścił artykuł, w którym argumentował, że szeroką ścianę należy tłumaczyć jako ścianę ekspansywną, czyli ścianę pokrywającą całe zachodnie wzgórze.

Zatem ten szeroki mur jest w rzeczywistości pozostałością starego muru sprzed wygnania, który otaczał zachodnie wzgórze. Zamiast Aviony jest to po prostu szeroka część ściany. Aviona znów była minimalistką.

Wierzył, że Jerozolima w czasach Starego Testamentu, Jerozolima przed wygnaniem, Jerozolima w czasach monarchii, ograniczała się zasadniczo do miasta Dawida, Ofelu i góry Syjon, gdzie znajdowała się świątynia i pałace. Nie uwzględnił faktu, że coraz więcej dowodów archeologicznych wskazywało, że Jerozolima była znacznie większa w ciągu ostatnich dwóch stuleci monarchii. Myślę, że przed śmiercią zdał sobie z tego sprawę, ale na początku był minimalistą.

Oto przykład artystycznej rekonstrukcji wyglądu Jerozolimy za czasów Nehemiasza. Ponownie ufortyfikowali pierwotne miasto Dawida, Wzgórze Świątynne i Ofel, ale powracający najwyraźniej nie ponownie ufortyfikowali zachodnie wzgórze. Być może dlatego, że było ich tak mało, liczby po prostu nie rekompensowały tego.

Jednak zachowali Jerozolimę w jej pierwotnych rozmiarach, datowanych mniej więcej na czasy Salomona. Z pewnością później, za czasów Hasmoneuszy, to zachodnie wzgórze zostało ponownie ufortyfikowane. Józef Flawiusz nazwał go Pierwszym Murem, a zachodnie wzgórze zostało otoczone murem po raz pierwszy od 586 roku.

Wracając do Persji, musimy zrozumieć, że większość Żydów pozostała na wygnaniu, zdecydowała się pozostać na wygnaniu i zmarła na wygnaniu. Niektóre wydarzenia z Ezdrasza, Nehemiasza i na pewno z Estery mają miejsce w Persji. A to znowu wspaniałe widoki na Persepolis, królewską stolicę Persji.

Po prostu niesamowita, piękna architektura, która pozostaje w ruinie, robi wrażenie do dziś. I wreszcie Susa, drugorzędna stolica, znowu scena z Księgi Estery. Tylko rozległe ruiny, nie tak dobrze zachowane jak Persepolis.

Większość z nich jest wybudowana z cegły mułowej, ale mimo to jest to imponujące miejsce z wieloma pracami architektonicznymi i archeologicznymi, które wykonano tam aż do upadku szacha w latach 70. XX wieku. I wreszcie mamy Pasargady, czyli wspaniałe ogrody i pałac Cyrusa Wielkiego oraz miejsce jego pochówku. Tak więc Persja, mimo że nadal była władcą narodu żydowskiego, była znacznie bardziej wyrozumiała i pozwoliła na ograniczoną autonomię gubernatorom takim jak Nehemiasz i innym, którzy byli Żydami, nadzorującymi w większości prowincje Jehud i Juda.

Żydom prosperowało pod panowaniem perskim aż do nadejścia hellenizmu i pojawienia się jeszcze poważniejszego zagrożenia ze strony całkowicie przeciwnego światopoglądu, który wysunął na stół hellenizm. Dziękuję bardzo.

To jest dr Jeffrey Hudon w swoim nauczaniu na temat archeologii biblijnej. To jest sesja 22, Okres perski.